

gøre uden at vække Mistanke. Alligevel turde jeg ikke skrive til dig derom, . . . jeg havde ligesom ikke Mod til det. Der kunde jo ogsaa komme de hundrede Ting i Vejen, inden jeg kom afsted, og — tænk dig min Skræk! — lige i sidste Øjeblik finder Ivan paa, at han vil gøre mig Følgeskab. Det fik jeg dog forpurret. Men hele denne sidste Uges Spænding, og saa min Angst for, at du skulde kunne være rejst herfra, naar jeg kom, — det havde altsammen ganske ødelagt mig, saa jeg var mere død end levende, da jeg endelig sad i Toget. Fra Berlin skrev jeg igaar et Par Ord hjem, — ja, og nu har du mig her!«

Per havde et Par Gange under hendes Fortælling slaaet Øjnene ned. Han kendte hendes aabne og sanddru Natur og forstod derfor — hvad ogsaa noget vist tungt i hendes Tone røbede — hvor stor en Overvindelse det maatte have kostet hende at indvikle sig i saa megen Usandhed overfor sine Forældre og Søsken. Og alt dette havde hun ofret, al denne Angst havde hun udstaaet, saa mange Farer og Fordomme havde hun trodset, — alene fordi hun havde forstaaet, at han trængte til hende!

»Og nu?« spurgte han og turde næppe se paa hende af Undseelse over, hvad han for faa Øjeblikke siden havde tænkt om hende. »Nu bliver du her . . . hos mig?«

»I to Dage, ja. Længere tør jeg ikke lade dem